

РЕШЕНИЕ

№ 28888

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4371** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба, подадена от П. М. К. с постоянен адрес [населено място],[жк], вх.А, ет.6, ап.28 чрез адв. С. В. М. – АК П. със служебен адрес [населено място], [улица], к.21 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1818-000109/30.03.2026г по чл. 171, т. 1, б. "з" гг) от ЗДвП, , издадена от началник сектор към ОДМВР П., с която на жалбоподател е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца за извършено нарушение на чл.140, ал.1, пр.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят – П. М. К., излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона.

Изтъква, че при изложени твърдения за служебно прекратяване на регистрация на автомобила по силата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, собственикът е този, който подлежи на уведомяване за настъпване на събитието, а той в случая не е получавал известие , нито е получавал уведомление от Гаранционен фонд, поради предстоящо служебно прекратяване на регистрацията на автомобила, поради изтекъл срок. Липсва и уведомяване от отдел "Пътна полиция" към СДВР или друг административен орган. Според жалбоподател дори и ПАМ да е приложена законосъобразно, то следва да бъде отменена веднага след решаване на въпроса за отговорността или веднага след представяне на валидно доказателство за сключена застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Също излага, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона с оглед настъпилото служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС. Иска се отмяна на заповедта като неправилна и незаконосъобразна.

Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподател не се явява, не се представлява. С писмено становище по хода на делото от 01.06.2026г поддържа жалбата и излага становище по същество, като иска отмяна на оспорената заповед, претендира присъждане на сторените по делото разноски, в това число адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от ЗА, като представя списък на сторените разноски, ведно с договор за правна защита и съдействие.

Ответникът – началник сектор към ОДМВР П., РУ П., не се явява, не се представлява.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 27.03.2026 г. около 08:35ч в [населено място], на [улица] с посока на движение [населено място] М. К. е управлявал л.а. М. Е 280 ЦДИ с Рег. Номер С., негова собственост. При извършена проверка е установено, че водачът управлява горепосоченото МПС, което е със служебно прекратена регистрация от 25.11.2025г поради липса на Застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 5096169/27.03.2026г, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП-управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 30.03.2026 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-1818-000109 по чл.171, т.1, б.3“ГГ“ от ЗДвП, с която на жалбоподател е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. В заповедта е възпроизведена фактическата обстановка, обективизирана в АУАН, като е посочено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 25.11.2025г по чл.143, ал.10 ЗДвП, като за извършеното административно нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП е предвидено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“.

По делото е приложена застрахователна полица от ЗАД „ДАЛЛБОГГ: Живот и Здраве АД, справка за сключена гражданска отговорност от Информационната система на Гаранционен фонд, съгласно която към 27.03.2026г в 09:12ч превозно средство с рег [рег.номер на МПС] има валидна задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите. От застрахователната полица е видно, че началната дата на покритие е 27.03.2026г 10:12 часа до 27.03.2027г 23:59 часа.

Към административната преписка е приложена справка от автоматизираната информационна система на МВР, съгласно която на 27.03.2026г в 09:12ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила поради наличие на валидна застраховка.

По делото са приети жалбата, ведно с писмени доказателства и допълнително представени от жалбоподател писмени доказателства, административната преписка, представена от административния орган и допълнително представени писмени доказателства чрез ССЕМ на 17.04.2026г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно [чл. 172, ал. 1 ЗДвП](#) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по [този закон](#) съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. На съда е служебно известно, че със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните

работи са определени служби за контрол по [ЗДвП](#) – структури на МВР. На основание [чл. 165 ЗДвП](#) и [чл. 33, т. 9 ЗМВР](#), с т. 1. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по [ЗДвП](#). На основание законовата делегация на чл.172, ал.1 от ЗДвП Директор на ОД на МВР П. със Заповед №312з-2296/11.09.2025г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по [чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а](#)), [т. 6 и т.7 ЗДвП](#), сред които и началник сектор Пътна полиция към отдел Охранителна полиция при ОДМВР П. и началниците на сектори/групи Охранителна полиция в РУ при ОДМВР П..

Процесната заповед е издадена от А. С. Т., заемащ длъжност началник сектор към ОДМВР П., РУ П., която е в обхвата на посочената Заповед № 312з-2296/11.09.2025г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на [чл. 171, т. 1, буква з\) ЗДвП](#) (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по [този закон](#), за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В [чл. 175, ал. 3 ЗДвП](#) (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на [чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП](#). По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип към момента на проверката на 27.03.2026 г. 08:35ч действително е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност по [чл. 175, ал. 3 ЗДвП](#), доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 25.11.2025 г., а управлението е установено на 27.03.2026 г. Но сключването на задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по [чл. 143, ал. 10 ЗДвП](#) е обусловено именно от липсата на валидна "Гражданска отговорност". При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред. В случая към момента на издаване на оспорената заповед – 30.03.2026 г., е противоправното състояние вече е било отстранено.

Принудителните административни мерки по [чл. 171 ЗДвП](#) не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. С оглед характера на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да извърши самостоятелна и мотивирана преценка за необходимостта от прилагането им към момента на издаване на заповедта, като обсъди всички относими факти и обстоятелства. В случая оспорената заповед съдържа единствено възпроизвеждане на констатациите от съставения АУАН, без да е извършена каквато и да е преценка относно релевантните данни, налични към момента на издаване на заповедта. По делото е установено, че още на датата на проверката за процесния автомобил е сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност", а в Автоматизираната информационна система на МВР е отразено и служебно възстановяване на регистрацията на автомобила. Тези обстоятелства не са били обсъдени от административният орган, нито е изложено защо въпреки тях прилагането на мярката "временно отнемане на свидетелството за управление" е необходимо за постигане целите на закона. Липсата на подобна преценка обуславя извод, че мярката е приложена механично, без индивидуализиране на административната принуда спрямо конкретната фактическа ситуация, което представлява нарушение на [чл. 35](#) и [чл. 59, ал. 2 АПК](#) и е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт. При липса на изложени мотиви относно необходимостта от прилагане на административната принуда съдът е лишен от възможност да извърши пълна проверка за законосъобразност на акта, включително дали мярката изпълнява действително превантивна и преустановителна функция или фактически функционира като санкция. Към момента на издаване на заповедта не е установено и мотивирано наличието на необходимост от прилагане на административната мярка с оглед целта на закона, при положение че противоправното състояние е било отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са [Определение № 533/19.01.2026 г.](#) по адм. дело № 12298/2025 г., [Определение № 1738/16.02.2026 г.](#) по адм. дело № 1267/2026 г. и [Определение № 1661/13.02.2026 г.](#) по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС и други, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. При това положение мярката "временно отнемане на СУМПС" не е насочена към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че са неоснователни възраженията на жалбоподателя за допуснати нарушения на [чл. 26](#) и [чл. 34 АПК](#). Производството по прилагане на принудителна административна мярка по [чл. 171 ЗДвП](#) е особено административно производство, насочено към незабавно осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административни нарушения, поради което неизвършването на предварително уведомяване на адресата за започването му и непредоставянето на възможност за

възражения преди издаване на акта не съставляват самостоятелно основание за незаконосъобразност на заповедта.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателя, свързани с липса на надлежно уведомяване по реда на [чл. 574 КЗ](#) за прекратяване на застрахователното покритие и последвалото служебно прекратяване на регистрацията на МПС по [чл. 143, ал. 10 ЗДвП](#). Същите касаят преди всичко въпроса за знанието на водача относно регистрационния статус на управляваното МПС и съответно субективната страна на деянието. Тези обстоятелства имат значение при преценката за наличие на вина в рамките на административнонаказателното производство по ангажиране на отговорност за нарушение по [чл. 175, ал. 3 ЗДвП](#), но са извън предметния обхват на настоящото производство, чийто предмет е съдебният контрол за законосъобразност на приложена принудителна административна мярка. Доколкото принудителните административни мерки по [чл. 171 ЗДвП](#) не представляват санкция, тяхното прилагане не е обусловено от установяване на вина. С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на жалбоподател следва да бъде поставена на разглеждане, на основание чл. 143, ал.1 от АПК. Претендират се разноски в размер на 5,11 евро, ведно с таксите по извършване на банковия превод или общо 7 евро- за държавна такса . В полза на жалбоподател следва бъде присъдена сумата от 5.11 евро, като таксите по извършване на банковия превод остават за негова сметка и не следва да се присъждат. Ето защо в тази част претенцията следва да бъде уважена за сумата от 5,11евро. На следващо място се претендира адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата, като се твърди, че по отношение на жалбоподател П. М. К. е осъществена безплатна правна помощ. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие /л.91/ е, че правната помощ е осъществена безвъзмездно на основание чл. 38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Според разпоредбата на чл. 38, ал.2 от ЗА „В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати“. Доколкото, делото е без определен материален интерес е приложим чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 2004г. за възнаграждението за адвокатска работа, според който адвокатското възнаграждение следва да се определи в размер на 511,29 евро. Ето защо, искането за заплащане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.2 от ЗА следва да бъде уважено и на адв. С. В. М., да се заплати от ответника адвокатското възнаграждение в размер на 511,29 евро.

Предвид изложеното и на основание [чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК](#), Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1818-000109 от 30.03.2026 г., издадена от началник сектор към ОДМВР П., РУ П..

ОСЪЖДА ОДМВР П. да заплати на П. М. К. с ЕГН [ЕГН] сумата от 5,11 евро разноски по делото.

ОСЪЖДА ОДМВР П. да заплати на адв. С. В. М. с личен № [ЕГН] сумата от 511,29 евро, представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.2 от ЗА.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно [чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП](#).

СЪДИЯ:

